

7. Vill du vandra (Robin, Kalle)

♩.=132 *Robin*

Vill du
Jag är

van-dra på rätt - vi - sans stråt? Vill du helst va-ra re - ko och sjyst? Ge nån
tro - li - gen smar-tast i stan, jag har vol - vo och vov-ve och hus, men jag

an - nan en chans för en rim-lig ba-lans? Då kan du li - ka gär-na va' tyst! Har
nänns in - te på- pe-ka att det är så, så då blir jag en grå li - ten mus. Jag är

Asch-berg nån gång sagt för - låt? Jan - ne Jo-sefs-son om ur-säkt bett? Nej, sin
char - mig och sti - lig som fan men det är ing - en nyt-ta med de' för när

8 auk-to - ri - tet byg-ger dom, som du vet, på att all - tid va' den som har rätt.
jag kom-mer nä-ra den kä - ra, så hä - ra, då blir jag ett dal - ler - ge - lé.

Båda

8 Ska dom fat-ta d'e du som är bäst du - ger in-te att va-ra mo-

8 dest. Nej, var sä-ker på rös-ten och slå dej för brös-ten, för då im-po-ne-rar du

Kalle: Att han har så låg tanke om sej själver! Men jag ska lotsa han in i äktenskapets hamn. Se, där kommer tösabiten!

[Rose in – Kalle spärrar upp ögonen, märkbart skakad.]

Kalle: Vid alla blåvita änglar, kolla vicken lustjakt!

Men naj, Kal, hon är inte din [slår sej själv på fingrarna]!

Hör du det, hon är inte din!

Rose: Talar min herre med mig?

Kalle: Naj, med en röst här inne.

Rose: Där inne? Vad säger den?

Kalle: Just nu spelas det bara ljuv musik. Dunka, dunka!

I nitti knop. Men nyss sa den att den såg världens vackraste kvinna framför sej.

Rose: Så där får den nog inte säga, ett ögonblick ... [bladdrar]

Jo, faktiskt! "Tala alltid sanning", står det.

Kalle: Och sen sa den "Källe", jag heter Kal [räcker fram hand], "henne ska du gefta daj med!"

Rose: Bröllop, bröllop ... "Tacka alltid ja till inbjudan omgående" [tar handen]. Ja, tack då!

Kalle: Får man kyssa bruden? Rose: kyss, kyss ... "Handkyss är föråldrat". [Kysser Kalle på mun.]

8 mest! mest!